

SERMO

LXXXII

q̄ sp̄s am̄nis est patri ⁊ filio am̄borūq; unio p̄ quē sit societas
 et v̄itas q̄ efficitur unū corp⁹ vnici filij dei. V̄itas enī ap̄agi-
 nat quā facit caritas q̄ est a sp̄s̄sancto. Et sic illud ad sp̄m̄sanctū in-
 telligit̄ p̄tinere q̄ gr̄ie ⁊ bonitatis ē sic testificari bonitas aut̄ sp̄i
 sancto attribuit̄. Et nota q̄ testimoniū indubitatē p̄ tria reuelat̄
 sc̄z p̄ fraternā carit̄atē dū in corde sentit̄. **Joh̄. ij.** En h̄ sc̄imus quā
 trāla sumus de morte ad vitā quo d̄li fratres. Per eterne dulce
 dimis̄ p̄s̄tatoz. **Aug.** Quid est qd̄ me i eius recordatōe tā dolci-
 ter tanq; vehementer afficit nūq̄ nō ip̄e ē deus meus q̄ d̄ ita h̄
 ē fons in q̄ n̄ d̄icat a lien⁹. Et p̄ vicioz detestatoz ⁊ penitentie vo-
 luntariā aggressionez nemo ei sibi displicet sibi irascit̄ se punit̄ nī
 si habeat aliqd̄ in se fortius se. **Eph. v.** Nemo vnq; carnem suā odio
 habuit s; n̄tr̄it ⁊ fouet eā. Si aut̄ filij sum⁹ ⁊ heredes heredes qd̄ ē
 dei cohe aut̄ christi. Magnus aut̄ fructus est esse filiū dei p̄ gr̄iā
 q̄ efficit̄ heres vite eterne in q̄ oīa bona p̄tinent̄. Et intellige q̄ nō
 est aliud hereditas dei cui⁹ heredes sum⁹ q̄z ip̄e deus. **Epe** ei est to-
 ta merces. **Gen. xv.** Ego merces tua magna nimis. Quia vt dicit
aug. Visio dei est tota merces. Hui⁹ aut̄ hereditatis christus inq̄n-
 tu hō ē nobiscū est heres. **S; inq̄ntū de⁹ ē ip̄e ē hereditas. Psal.**
Dñs ps hereditatis mee. Quia fm̄ diuinā naturā ē hereditas nr̄a
 et fm̄ humanā naturā est ps hereditatis nostre ⁊ nobiscuz heres.
Hui⁹ aut̄ hereditatis xp̄c̄ nos instituit̄ esse heredes in morte sua
 dū dixit **lu. xxiij.** Ego dispono vob̄ sicut d̄s m̄bi p̄ter me⁹ regnū
 vt eda ⁊ biba sup̄ m̄. m̄. i. reg. me. Et **ioh̄. xvij.** Volo vt vbi ego suz
 et il̄ sint me ⁊ eiusdez gr̄ie possessores. Filij aut̄ zcubmaz qui sunt
 filij carnis ⁊ fm̄ carnem viuūt largitus est munera ⁊ bona t̄p̄alia.
En cui⁹ figura christ⁹ ascendens crucē eruit̄ se omnib; indumentis
 suis ⁊ crucifixozib; dedit̄. **En** cui⁹ etiā figura scriptura refert̄ q̄ abra-
 am dedit̄ p̄saac hereditatez filijs aut̄ zcubmaz largitus est mune-
 ra. **gen. xxv.** Nos aut̄ vt dicit̄ ap̄tus ad. **gal. iii.** fm̄ p̄saac rep̄nulli
 om̄s filij sumus ⁊ si filij ⁊ heredes. Et sic patet quartum

Dominica nona de euangelio sermo. **Lxxxij.**
Homo quidā erat diues q̄ habebat villicū ⁊ h̄ diffamatus
 est apud illuz q̄n̄ dissipasset bona ipsius. **Lu. xvi.** Tres er-
 rores pullulabāt in mūdo in aduētū xp̄i ⁊ adhuc pul-
 lulāt. **Primus** est q̄ hō est h̄ ber dñs oim̄ bonoz que
 possidet siue sint bona nature siue bona fortune et quidquid placz
 sibi potest inde facere siue peccato. **Mathei. xxij.** Nō licet m̄bi
 qd̄ volo facere. Sic tenēt̄ la racem. Quod si verūm esset nequaqm̄
 dñs requireret racōez a villico. **Secūdo** est q̄ hō in p̄dicatōe vel